

samme behov som tidligere for at benytte de eksorbitante værneting de nordiske lande imellem, og dette er baggrunden for forslaget om at undtage afgørelser, afsagt ved de nævnte værneting, fra lovens anvendelsesområde.

Reglerne kommer kun til anvendelse, når vedkommende myndigheds kompetence til at træffe afgørelsen alene støttes på reglerne om de eksorbitante værneting.

Det er ovenfor nævnt, at reglerne i nr. 1 og 2 ikke finder anvendelse, når sagsøgte har indladt sig i sagens realitet uden at tage forbehold. Reglen i nr. 1 kan heller ikke anvendes, hvis sagen angår et krav, der vedrører godset, eller for hvilket godset er stillet som sikkerhed. Det kræves ikke for så vidt angår den første undtagelse, at kravet er begrænset til værdien af godset. For så vidt angår den anden undtagelse kræves det, at godset skal være „stillet“ som sikkerhed. Det er altså ikke tilstrækkeligt, at godset *udgør* sikkerhed, f. eks. ved en lovbestemt panteret eller ved, at der er gjort arrest i godset.

Ad nr. 3.

Reglen er ny og ligeledes begrundet i ophævelsen af domskonventionens „værnetingskatalog“. Reglen er resultat af et kompromis. Fra norsk og svensk side ønskede man en regel, der gjorde det sikkert, at sagsøgte i udeblivestilfælde havde fået kendskab til stævningen. Fra dansk side mente man, at de enkelte landes regler om forkyndelse var betryggende nok, og henviste endvidere til, at fogedretten efter dansk ret ikke kontrollerer, om stævningen i sager, der er afgjort af indenlandske myndigheder, er forkyndt korrekt.

Resultatet er blevet en regel, hvorefter loven ikke anvendes på afgørelser, der er truffet mod en udebleven sagsøgt, når stævningen eller lignende påbud om at svare i sagen er forkyndt udelukkende ved offentlig kundgørelse, d.v.s. for Danmarks vedkommende efter reglerne i retsplejelovens § 159. Såfremt sagen er behandlet ved flere instanser, er det en betingelse for regelns anvendelse, at forkyndelse er sket ved offentlig kundgørelse i alle instanser.

Særreglen i sidste pkt. stemmer ganske overens med en tilsvarende regel i dødsbokonventionen, jfr. § 28, stk. 2, i anordning nr. 273 af 4. oktober 1935, hvorefter de i art. 3 og art. 6, nr. 3, i domskonventionen givne særlige bestemmelser vedrørende domme over en udebleven sagsøgt kun kommer til anvendelse, for så vidt dommen angår den efterlevende ægtefælles eller de enkelte arvingers ansvar for den afdødes gæld. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 7, nr. 5.

Ad nr. 4.

Reglen er et naturligt supplement til den direkte litispændingsregel i § 11. Der henvises til bemærkningerne til § 11.

Ad nr. 5.

Domskonventionen indeholder i art. 11, nr. 2, en bestemmelse om, at konventionen ikke kommer til anvendelse på afgørelser og forlig vedrørende ejendomsret eller anden ret over fast ejendom i en af de andre stater. Denne bestemmelse er blevet opfattet som et udtrykkeligt eksempel på det almindelige princip om respekt for eksklusiv kompetence, der efter forarbejderne forudsættes at gælde inden for konventionens område. Det foreslås, at princippet om eksklusiv kompetence udtrykkeligt medtages i loven som en af de grunde, der medfører bortfald af pligten til at anerkende og fuldbyrde. Det overlades til retspraksis at bestemme området for den eksklusive kompetence, dog naturligvis med respekt af de lovregler, der måtte findes i de øvrige nordiske lande, gående ud på, at det pågældende lands domstole skal være enekompetente til at behandle spørgsmål af nærmere opregnet karakter. Det er aftalt med de andre nordiske lande, at man skal udveksle oversigter over de vigtigste regler om enekompetence.

Ad nr. 6.

Bestemmelsen svarer til de gældende regler. Det har været overvejet at udelade den som overflødig mellem de nordiske lande. Den er medtaget, da det ikke kan udelukkes, at den kan få betydning i ganske enkelte tilfælde.

Til §§ 9 og 10.

Bestemmelserne svarer stort set til gældende ret. Der er dog ikke foreslået en regel svarende til konventionens bestemmelse om en særlig bevidnelse fra en central myndighed af, at konventionens betingelser for fuldbyrdelse er opfyldt. En sådan regel må i dag anses for at være overflødig.

Fuldbyrdelsen foretages som anført i lovforslagets § 10 efter samme regler, som gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser uden hensyn til, hvad afgørelsen eller forliget måtte indeholde om tvangsmidler.

Det er således de almindelige regler i retsplejeloven, der skal iagttages, når fogedretten skal bedømme, om fuldbyrdelse kan ske. Anmodningen til fogedretten om tvangsfuldbyrdelse skal dog foruden det i retsplejelovens § 482 (efter 1. januar 1977 § 488) nævnte også ledsages af de dokumenter, der nævnes i lovforslagets § 9. Fogedrettens prøvelse af, om betingelserne for fuldbyrdelse er opfyldt, lettes ved